

Uogiukai

Vienu kartā, kad dar āvērys zmoni kalba šneķejo, atsitiko keistās dalykas. Vienai sēimai ģimē doņnu - kai - bērniukas ir mergytē. Mergytē buvo apvali, plaukūciņi raudoni su baltīm om sruogytim. Jā, pavadino Braške. Bērniukas taj pat raudonplaukis, tik be sruogų, ir ne toks apvalus. Jī pramini šerukūniņi. Nuejō pas zīnē, kad mažiļiū likimā īpranašautē. Ir itai kē zīni pasaki tīvams:

- Jūs mazī mazī uogiņkai,
Esate ne šāip vaikiņkai,
Lai vaikučiai paugēs,
Idomybės praidēs!

Tieši pūstels ir šīdē tās eiles, bet nesurūpino. Mažieji augo, gražējo... Per pirmā gimtadienī visi jais labai džiangisi. Po gimtadienīo īsmoko rakstīoti, būdami dvieju - kalbeti. Jie mokesi skaityti, rāsyti, daryti rankdarbius ir t. t. Tik kai raikams sūejo desimt metu, prasidejo idomybes: kai viena zīemos diena termukšnis īsejo ī mīskā šaku zīnti; medzīams lapci ataugo. Kai tokā pat diena Braski īsejo ī pievā sniegu pāzīsti - īs po sniego gēlis īsdygo.

Vienu dienu, ju mama susirgo, o po poros
savaičių - mirė. Vaikai verkė motinos, verkė kolei
asaru neliko. Pamatė tėvus, kad vaikai istinę,

skruostai nuo asarų šlapi, akys raudonos... Nors labai nenorom, bet susirado kitą žmoną. Ji buvo miela ir švelni moteris. Bet turėjo tokią tinginę dukterį, nors išsipusčiusią. Ji tik gulėdavo lovoje, o iš ryto nei mur mur. Braškei su Šermukšniu jau buvo keturiolika, tiek kiek ir įseserei. Jie ir ji, ir ta siūlė veikti, bet ta tik spoksojo į juos ir kažką neaiškaus murmėjo.

Vieną, labai šaltą žiemą, pamotė paprašė Braškę ir Šermukšnį nueiti pas vieną labai turtingą ir labai dosnų kaimyną, paprašyti mėsinių miltų ir vieną kitą obuolį. Bentims pyragą iškepsianti. Paašpino, kaip pasta kaimyną nueiti.

- Eikit iki miškinio avietyno, o tada desinėn. Kai šviesas pamatysit, ten ir bus, - tarė pamotė. Apvilko vaikus kailinukais ir išleido.

Eina, eina vaikai, jau ir avietyną praėjo, bet šviesų kaip nėra taip nėra.

- Pasiklydom, - drebančiu balsu ištarė Šermukšnis. Braškė pravirko - ir įvyko stebuklas! Ten kur krito asaros, nutirpo sniegas, išdygo gėlės ir uogos. O tarp jų išaugo medžiai. Ne ąžuolai, ne klevai - ne. Taipinių medžiai aukso kamienais.

- Braške, pasiūrek į viršų! - nusijuokė Šermukšnis.

- Oi! - sušuko Braškė. Šermukšnis priėjo ir palietė vieno medžio kamieną. Pasiūlė aukso ir pinigų! Vaikai stovė krepšelius ir bėgiojo po medžiais. O kai krepšeliai prisipildė, vaikai pakilo į orą ir nespeję nusistebėti, atsiclūrė namie.

Rusne Mišėkytė